

FESTIVALOVÉ NOVINY

JEDEN SVĚT 2016 festival dokumentárních filmů o lidských právech

29. 3.–5. 4. BRNO

KINO ART

UNIVERZITNÍ KINO SCALA

UMĚLECKOPRŮMYSLOVÉ MUZEUM

BAJKAZYL

STUDIO PARADOX

KABINET MÚZ

www.jedensvet.cz/brno

UPRCHLÍCI JAKO ŽELVY

Někteří utíkají před represemi režimu, ve kterém žijí. Někteří jen chtějí kvalitnější život, lepší budoucnost. A pak jsou zde tací, co se po světě přesouvají mnohem pohodlněji a beze strachu – protože si to mohou dovolit. Všechny spojuje hledání lepšího místa pro život.

REPORTÁŽ Vsetín, před pěti lety. Sedím v malém bytě v panelovém domě. Zpovídám tříčlennou rodinu s malým dítětem. Jsou to uprchlíci z Myanmaru, ve kterém vládla celá desetiletí vojenská junta. Po dlouhých měsících čekání v uprchlickém táboře v Thajsku se dostali do České republiky v rámci programu přesídlování. Neovládali místní jazyk, přivezli si pár věcí a minimální naděje na návrat.

Indický stát Himáčal Praděš. To, že se Tibetané žijící v této části indického Himálaje někdy vrátí do svých hor, se po téměř šedesáti letech čekání zdá být utopií. Uprchlíci za dalajlámou před čínskou represí a ze všech sil udržují svou kulturu při životě. Buddhistické modlitební praporky vlají v desítkách tibetských usedlostí nejen v Indii, kde Tibetany potkávám já.

Lampedusa. „Příběh této želvy je podobný tomu tvému. Chytí ji daleko od afrického pobřeží, poskytnou jí dočasnou pomoc a pak ji pošlou zpět do moře,“ říká žena Adamovi, uprchlíkovi z Ghany, jenž žije na italském ostrově Lampedusa. Šest let nejedl fufu – kuřičnou kaši oblíbenou v jeho zemi.

Omar je Tunisian. Podobně jako Adama, i jeho se ujala italská rodina na Lampeduse.

Oba představitelé dokumentu Žádný člověk není ostrov sám pro sebe vědí, že na ostrově nezůstanou. Čeká je hledání domova.

Barma, rok 2015. Sedím v taxiku na letišti. Po týdnu psaní o historicky prvních svobodných volbách v zemi po padesáti letech se dívám na probouzející se Barmance. Většina z nich nikdy neopustí svou zemi, aby poznala jiné kraje – protože na to nemají. Já již několik let cestuji po světě. I díky tomu, že žiju ve svobodné a bohaté zemi.

Hledám své místo. Ačkoliv z jiných důvodů, přece v mnohem stejné jako ho hledá barmská rodinka ve Vsetíně, tibetští uprchlíci v Indii i Omar, který se tak moc snažil zapadnout do prostředí v italské Lampeduse.

Magdaléna Vaculčíaková

ŽÁDNÝ ČLOVĚK NENÍ OSTROV SÁM PRO SEBE 72 min

Tim De Keersmaecker, Belgie 2015

neděle 3. 4. / 18.00 h

Kino Art (debata s asfgánským lékařem Safou Hassanim)

úterý 5. 4. / 20.30 h

Studio Paradox (debata s Janem Skalníkem, dobrovolníkem pomáhajícím uprchlíkům)

CESTA DO HLUBIN AUTISMU

Jaroslav Vojtek natácel dokument Tak daleko, tak blízko celých sedm let. Na začátku bylo zadání od Autistického centra Andreas vytvořit krátký výukový film, nakonec vznikl celovečerní snímek nominovaný mimo jiné na Evropskou filmovou cenu 2015 jako nejlepší slovenský dokumentární film za poslední rok.

RECENZE Dokument otevřeně ukazuje, jaké je to žít s autismem – jedná se o každodenní boj, který je ale zároveň

prostoupen humorem, láskou, nadějí a křehkými vítězstvími. Autismus není nemoc. Neexistuje na něj lék. S autis-

mem je nutné se naučit žít. Je to handicap, který se projevuje narušenou sociální interakcí, a je tedy velice obtížné s daným jedincem navázat spojení.

Režisér z bezprostřední blízkosti, přitom nevtráívá sleduje své hrdiny při jejich běžných činnostech a nijak se do dění nepokouší zasahovat. Právě tímto postupem se mu podařilo zachytit autismus v jeho nejčistší podobě – kamera sleduje Silvii od ranní přípravy snídaně po večerní kurz vaření, Jakuba při návštěvě zubaře i skypování s bratrem, upovídaného Milana na procházce se svým pěstounem a těžkého autistu Andreje ve společnosti svého otce, který pro něj (a nejen pro něj) vybudoval komunitní centrum.

Situace, které jsou běžnou, všední součástí života, dostávají v přítomnosti autistů zcela novou podobu, jejíž rámec tvoří trpělivost, láska a snaha

rodičů alespoň trochu se přiblížit uzavřenému světu svých dětí.

Čím blíž se s aktéry seznamujeme, tím více se nám dostávají pod kůži. S každou další uplynulou minutou filmu ztrácíme status nezaujatého pozorovatele a při závěrečných titulcích přemítáme nad dalším možným vývojem jejich osudů.

Jsou tak daleko. Přitom tak blízko.

Hana Oherová

TAK DALEKO, TAK BLÍZKO 80 min

Jaro Vojtek, Slovensko, 2014

čtvrtek 31. 3. / 18.00 h

Kino Art (debata s Evou Navrátilovou a Pavlínou Červenou z organizace Ruka pro život)

JAK NA VSTUPENKY?

KDE?

- v internetovém předprodeji <http://vstupenkybrno.jedensvet.cz>
- v předprodeji v Domě pánů z Lipé, nám. Svobody 17, pracovní dny 8–20 h, víkend 9–16 h
- v předprodeji na projekčních místech, více info na www.jedensvet.cz/brno
- na místě konání projekce hodinu před jejím začátkem

ZA KOLIK?

Jednotné vstupné 90 Kč, držitelé průkazu ZTP a Karty diváka 45 Kč.

Filmový maraton 160 Kč, držitelé průkazu ZTP a Karty diváka 130 Kč.

Karta diváka v hodnotě 135 Kč opravňuje k nákupu vstupenky s 50% slevou, ta je platná pouze s předloženou Kartou diváka při vstupu do sálu.

ROZHOVOR

2

S novinářkou Markétou Kutilovou o současné situaci v syrském městě Kobaní.

RECENZE

2

Děsivé poměry v maďarském Érpataku ilustrují vážné narušení hodnot demokracie.

KOMENTÁŘ

3

Švédsko se vydává za modelový příklad sociálního státu. Realita je však překvapivě dramatická.

FILMOVÉ TIPY

3

Nevíte, na co si zajít do kina? Přečtěte si naše filmové tipy.

ENGLISH PAGE

4

The Trials of Spring portrays the life of an Egyptian woman fighting for freedom and justice.

DOMOV, BYŤ V TROSKÁCH, ZŮSTÁVÁ DOMOVEM

Novinářka a humanitární pracovnice Markéta Kutilová za svou kariéru navštívila už několik konfliktních oblastí. V současnosti spoluorganizuje sbírku na pomoc při rekonstrukci syrského města Kobaní, odkud nám odpověděla na následující otázky.

ROZHOVOR Vidíte nějaké podobnosti mezi válečnými oblastmi, které jste navštívila, nebo je Sýrie v něčem výjimečná?

Jiné války jsou čitelnější, je jasné, proč se bojuje, o co a kdo proti komu. Tady je ta situace velmi komplexní. Mísí se tu zájmy politické, ideologické, ekonomické, národnostní, etnické, náboženské. Bojujících skupin je mnoho. A hlavní problém je v jejich nevyčerpatelnosti. Sýrie je dnes už hřiště mocností, které podporují jednotlivé hráče na syrské půdě a kvůli externí pomoci a podpoře je nemožné jejich vyčerpání. Nezáleží na tom, kdo bojuje na zemi, ale kdo má jak mocné přátele a podporovatele. Například bez podpory Ruska by Asad dávno nebyl u moci. Bez podpory amerických leteckých útoků by Kurdové nemohli tak efektivně postupovat proti Islámskému státu.

Do syrského Kurdistanu jste se teď vrátila. Je patrná nějaká změna mezi Vašimi návštěvami?

Ano, je znát horší ekonomická situace. Cukr je na příděl a lidé na něj stojí fronty, stejně jako na plyn do plynových bomb. Ceny všeho včetně léků a potravin rostou. Velmi se také zhoršily vztahy s Tureckem. Hranice mezi syrským Kurdistanem a Tureckem je

teď celá obehnaná vysokým plotem se strážnicemi 400 m od sebe. Po uprchlících, kteří musí překonat hranici ilegálně, natvrdo strážejí.

Jak vypadá Kobaní teď?

Do Kobaní se vrátilo 90 % obyvatel, kteří odtud utekli před Islámským státem do Turecka. Kobaní je velmi specifické a unikátní. Lidé zde mají silný vztah k městu a k půdě. Většina má za městem pole a sady, pěstují olivy, pistácie, ovoce, len. Když byli v Turecku, mohli si vybrat, zda půjdou dál, do Německa, ale většina se vrátila zpět do naprosto nefunkčního města, které je z 80 % v ruinách. A všichni se nějak zapojili do obnovy města. Tady je odchod do Evropy považován za projev slabošství. Lidé, kteří odejít chtějí, tak činí potají. Dokonce jsme potkali i rodinu, která se po roce vrátila z Německa zpět do Kobaní.

Každý se snaží obnovit to, čím se živil před válkou. Lidé znovu uvádí do provozu svoje obchody a dílny. Funguje tu už několik restaurací, řeznictví, opraven motorů, čtyři truhlářské dílny, dokonce i svatební salony. Spoustu lidí živí jejich pole a sady. Problém je, že mnoho z nich je zaminovaných a lidi je tak nemůžou obdělávat. Někteří se živí třeba tím, že z trosk vyhrabávají že-

lezo a pak ho prodávají. Je zde hodně pracujících dětí. I ty musí pomáhat zvýšit rodinný příjem. Celkově je ekonomická situace špatná.

Co se Vám podařilo uskutečnit díky sbírce SOS Kobaní?

Nechali jsme vyrobit 300 školních lavic. Vyrábí je místní truhlář přímo v Kobaní. Do sedmi škol jsme darovali laptopy a tiskárny. Laptop a tiskárnu jsme darovali i Červenému kříži a nemocnici v Kobaní. Podporujeme zařízení a vybavení provizorní školy ve vesnici Kumlak u Eufratu. Jejich původní škola je totiž v troskách a děti se nemají kde učit. Koupili jsme také porodnické a operační lůžko pro nemocnici v Kobaní. Ty původní byly v katastrofálním stavu. Přitom tu denně rodí kolem 15 žen. Sběrka běží dál, máme tu místního spolupracovníka, kterému naprosto důvěřujeme. Chceme dál podporovat školy v okolních vesnicích a nemocnici v Kobaní.

Je něco, co vás v Sýrii udivuje?

Fascinuje mě síla lidí žijících ve válce s pocitem permanentního ohrožení. To, jak obyčejní lidé dospěli k tomu, že se musí bránit sami. Ti, kteří nejsou v milicích, jsou v domobraně. A fascinují mě ženské bojovnice – často mezi

nimi jsou i matky od rodin. Velmi jim fandím, jsou to takové muslimské feministky a je v nich obrovská síla. Chtějí ukázat všem, že žena dokáže všechno stejně dobře jako muž. A zatím se jim to daří. Je zajímavé pozorovat jakousi upřímnou lidskost, která tu v lidech je. Všichni si tu pomáhají, pohostí vás, obdarují, i když sami nic nemají.

Michael Škvřňák

MARKÉTA KUTILOVÁ

Novinářka a humanitární pracovnice. Spolupracuje se společností Člověk v tísni, jako projektová koordinátorka společnosti působila v Íránu, na Srí Lance a Haiti. V Kongu zakládala misi a projekty na pomoc znásilněným ženám a dětem. Působí v neziskových organizacích Pontopolis a Femisphera. Věnuje se otázce syrského konfliktu a uprchlíků. Loni s kolegyní navštívila válkou zničené Kobaní a následně společně vydaly knihu Islámskému státu na dostřel. Část z výtežku putuje na konto sbírky SOS Kobaní, kterou při té příležitosti založily.

SYRSKÁ LOVE STORY

75 min

Sean McAllister, Velká Británie, 2016

úterý 29. 3. / 18.00 h
Univerzitní kino Scala
(debata se Šimonem Pánkem, ředitelem organizace Člověk v tísni, a Assemem Atassim, mluvčím iniciativy syrskarevoluce.cz)

pondělí 4. 4. / 21.00 h
Kabinet Múz
(pouze s angl. tit.)

TOHLE NENÍ HRA

22 min

Domínik Jurka, Slovensko, 2014

MODEL PANA STAROSTY

76 min

Benny Brunner, Nizozemí, 2014

úterý 29. 3. / 21.00 h
Uměleckoprůmyslové muzeum
(debata s Václavem Havlíkem, odborníkem na maďarskou politiku)

sobota 2. 4. / 20.30 h
Studio Paradox

JARMAK NEZISKOVEK

Pondělí 4. 4., 14.00–17.30 h,
atrium Fakulty sociálních studií,
Joštova 10. Vstup zdarma.

Chcete vědět, co se v Brně děje a jak se můžete zapojit? Přijďte se setkat s organizacemi, které se aktivně podílí na zlepšování vašeho životního prostoru. Budete moci navštívit infostánky a vyzkoušet doprovodné aktivity nevládních neziskových organizací působících na poli sociálním, environmentálním, výchovném i kulturním.

KOŘENY NESVOBODY

Stále častěji se o střední Evropě mluví jako o regionu, ve kterém liberální demokracie ustupuje autoritativním tendencím. Během projekce Tohle není hra a Model pana starosty můžeme sledovat dva neliberální antihrdiny z opačných břehů Dunaje, ze Slovenska a Maďarska. Jeden založil nacionalistickou polovojskovou organizaci Slovenští branci. Druhý, starosta maďarské obce Érpatak zvolený za krajně pravicovou stranu Jobbik, se snaží nastolit pevný řád.

RECENZE Ačkoliv by se jim vzájemné srovnání nelíbilo, jejich podobnost zaskočí. Mají rádi uniformy, možná až moc. Nesouhlasí s tím, kam směřuje jejich vlast, a se vzory přicházejícími ze západu. Oba se zaštiťují vznešenými výrazy jako národ, tradice, rodina. Přitom na filmových záběrech z jednání těchto mužů nečistí snaha o ochranu tradičních hodnot, ale především jejich ego.

Vůdce Slovenských branců o motivaci založit jeho organizaci říká, že v osmnácti se kluci přece nemohou chvástat před holkami, že jsou skauti. Ještě, že se mu podařilo založit branné sdružení...

Co se ve slovenském případě jeví jako neškodná klučíčí zábava, stává se zlověstnějším v rukou maďarského starosty. Ten si ze své vesnice učinil vlastní panství. Na jeho libovůli leží budoucnost rodin, nezaměstnaným, pokud nepracují dostatečně usilovně během veřejných prací, může jim odebrat sociální dávky. Jeho přičiněním místnímu otci odebrali dceru z péče.

Obě postavy pevně ovládají své okolí, přestože ne všichni sdílí jejich postoje. Zarážející je, s jakým poklidem jim ostatní přísluhují. Jako když místní stráž při zadržení strádající ženy nesoucí dřevo z obecního lesa říká: „Starosta bude mít radost.“

Michael Škvřňák

ANKETA

Co pro vás znamená domov?

Domov je místo, kde člověk započal svoji cestu životem. Místo, kde se narodil a kde má své základní kořeny – rodiče a sourozence, své první vzpomínky a přátele. I ostatní místa, kterými během života projdeme, jsou důležitá a jsou zdrojem nových vzpomínek, nových přátel, vytváří domov pro další generace, ale ten náš je vždycky jen ten původní.

Ivana Pittnerová, lékárenská laborantka v nemocnici, trvale žijící v USA

Domov je místo, kam se rád vracím, místo, kde mohu chodit jen v trenkách, kde v zimě je teplo a v létě zima, domov je zkrátka tam, kde je mi dobře.

Jiří Blaha, dobrovolník Jednoho světa

Domov si spojuji se svou rodinou a místem, kde jsem vyrůstal. Myslím, že je přirozenou lidskou potřebou mít prostor, o kterém můžeš říct, že je tvůj vlastní. O žádném místě, kde jsem bydlel během svých studií, bych nemohl říct, že je to můj domov. I když jsem tam žil třeba dva roky, vždycky jsem byl připravený odejít. Domov je naopak místem, kam se stále vracím.

Saša Lovrić, student chorvatštiny, Záhřeb, Chorvatsko

Ve své podstatě jsem spíš nomád. Dokážu žít kdekoliv. Ale ať jsem kdekoliv, vždy se mi stýská po Českomoravské vrchovině. Z Poličky a okolí pochází moji předci a vždy mě to sem táhne zpět. Je to něco uvnitř mě, něco těžko uchopitelného... A když přijedu do Hlásnice u Svojanova, odkud pochází moje babička, prostě vím, že tady je moje doma, tady mi nic nechybí a tady jsem šťastná.

Markéta Kutilová, novinářka a humanitární pracovnice

Pro mě je domov místo, kde ti ten druhý drží vlasy, když zvracíš, a pořád tě má rád.

Andrea Hendy, překladatelka

Home is not a building, it is a state. It is being with the ones I love – my family. To feel relaxed and spiritually warm together. That's my home and I love it.

Duncan Hendy, Brit žijící v ČR, manažer strategie obsahu

To me home means two things: Brno and Boston. I come from Boston, where I was born and raised but I have my wife and child in Brno. In English we say, "home is where the heart is," so I'm lucky to have my heart in two beautiful cities.

Ian Taylor, Američan žijící v ČR, učitel angličtiny

Some people consider home is where they were born, where they spent most of their life or where their families are. Home for me is where I feel safe, warm and free, where the peace is. I've been raised in an Arab country but I was born with a free soul, I couldn't adapt with the society's restrictions, especially for women. I've never felt as home and my dream is to find home, to find where I belong.

Sarah Hafez, studentka výtvarného umění, Alexandria, Egypt

UMÍRAT SE DÁ I S PÍSNÍ NA RTECH

Sedm písní pro dlouhý život. Citlivé dílo bořící vžité představy o hospicích jakožto depresivních a zádumčivých institucích, od kterých lidé raději odvrací zrak.

RECENZE Hned první záběry navozují poetickou atmosféru pohledem na krásnou přírodu v okolí, červánkové nebe, na ptáka v letu a následně se rozezní první píseň. Smrtelně nemocní hrdinové zpívají se svými ošetřovateli, s dalšími pacienty, doma se svou rodinou nebo sami, uvěznění ve své bolesti, ale přesto otevření všemu, co jim život předkládá. A my se přistihujeme, že si v duchu pobrukuje s nimi a vnímáme známé písně ve zcela novém kontextu.

Občas si postesknou, třeba i na sociálních sítích, že jim jejich nemoc nedovoluje podnikat věci, které by ještě rádi prožili, čímž nám dokazují, že mají

stejně touhy a pocity jako „normální“, zdraví lidé.

Objevují se samozřejmě i dojemné momenty, kdy si hlavní hrdinové uvědomují, že brzy budou muset opustit své nejbližší, a jsou proto nuceni myslet zejména prakticky a nenechat se ovládat pouze emocemi.

Režisérka Amy Hardie natáčela ve skotském hospicu Strathcarron čtyři roky a podařilo se jí vytvořit unikátní dílo, které ačkoliv pracuje s tématem všudypřítomné smrti, je zároveň prostoupeno láskyplným humorem.

Rozhodně neodcházejte před závěrečnými titulky, chystají pro vás totiž nejedno překvapení – takové, jaké

nám jen dokáže život ve své každodenní hořkosladkosti nabídnout.

Hana Oherová

SEDM PÍSNÍ PRO DLOUHÝ ŽIVOT

Amy Hardie, UK, 201583 min

středa 30. 3. / 18.30 h

Uměleckoprůmyslové muzeum
(debata s Petrou Bajarovou, vrchní sestrou v Hospicu sv. Alžběty v Brně)

sobota 2. 4. / 18.00 h

Studio Paradox

UTAJENÁ ŠVÉDSKÁ DRAMATA

Švédsko je ve světě vnímáno jako příklad země plné blahobytu, kde šťastní obyvatelé žijí v luxusu a bohatství. I tento mediální obraz je důvodem, proč sem v poslední době míří velké procento uprchlíků. Avšak není všechno zlato, co se třpytí.

KOMENTÁŘ Dostupné bydlení, dostatek finančních prostředků, fungující sociální stát, který se postará o každého občana v nouzi, nádherné okolní lesy lákající k toulkám a hlu-

boká jezera plná ryb – na první pohled idylka, o které sní každý. Svět idylické každodennosti v propojení s přírodou jakoby namalovaný tuší Carla Larssona. Ovšem stejně jako

jeho obrazy je možné jej umístit v Národním muzeu ve Stockholmu mezi čtyři zdi, protože tam ho můžeme obdivovat nejlépe. Ve skutečnosti jde jen o pouhý přelud sociálních inž-

nýrů, který se dostal na výsluní v roce 1972. Když tehdy pod jeho vlivem politici prosadili program „Rodina budoucnosti“, který měl stvořit moderní společnost s důrazem na nezávislost každého jednotlivce bez ohledu na rodinné či partnerské vztahy, davy jásaly. A migrační vlna začala růst.

Po čtyřiceti letech tohoto experimentování je Švédsko zemí samotářů. Až 50 % obyvatel žije v samostatném bydlení. Až dvě třetiny lidí umírají o samotě. A tento trend je stále na vzestupu.

Představte si to tak, že žijete obyčejný, příjemný život. Díky internetovému připojení pracujete z domova, s klienty a kolegy komunikujete přes sociální síť či mobilní aplikace. Pravidelně chodíte běhat do nedalekého lesoparku. Jídlo si necháte zabalit s sebou v malé restauraci poblíž vaší unifikované bytové jednotky. Pokud se vám chce, občas zajdete na pokec s přáteli. Pokud se vám nechce nikoho vidět, jdete rybařit. Když se vám poštěstí, podaří se vám umřít tak, že si toho nikdo měsíce nevšimne. Zmizíte z povrchu zemského a sousedův pes po vás ani neštěkne. A to díky dokonalému systému sporožirových účtů, které vám každý měsíc po kouscích ukrájí nastřádané finance.

Moderní pohled na věc a individualita jsou postaveny do protikladu k tradičním hodnotám jako je rodina, partnerství či sounáležitost se skupinou. Taký vás napadne: „Proboha proč?“

Kam se vytratilo štěstí a spokojenost plynoucí ze sociální interakce?! Vysoká míra sebevražd mladých lidí a samota umírajících starších občanů vypovídají o tom, že i běžní obyvatelé této skandinávské země cítí nenaplněnost a smutek. Není divu – od kolébky je pěstována samostatnost dětí a rozvíjena jejich individualita do té míry, že brání přirozenému procesu socializace s ostatními. Ta ve Švédsku probíhá především skrze organizované aktivity. Jednou z nich jsou pravidelná víkendová setkání dobrovolníků, kteří prohledávají lesy ve snaze najít ty, co nenašli cestu domů. A ztraceni jsou i sami v sobě.

Švédsko je svobodná země neomezených možností. Záleží už však na každém občanovi, jestli jich využije pro své štěstí. Najdou zas Švédové cestu k sobě navzájem a tím i sami k sobě?

Irena Pajerová

ŠVÉDSKÁ TEORIE LÁSKY

Erik Gandini, Švédsko, 201580 min

úterý 29. 3. / 21.00 h

Kabinet Múz
(pouze s angl. titulky)

čtvrtek 31. 3. / 18.00 h

Bajkazyl

sobota 2. 4. / 18.00 h

Kino Art
(Filmový maraton)

FILMOVÉ TIPY

MILOSRDNÉ RADIKÁLKY

Tři jeptišky a bojovnice za lidská práva usilují o to, aby se církev více otevřela potřebám společnosti a upustila od některých doposud zažitých postojů. Za svůj boj si od Vatikánu vysloužily nálepku radikálních feministek, které je nutné střežit pod biskupským dozorem.

čtvrtek 31. 3. / 16.00 h75 min

Kino Art
(MamaTata KINO)

úterý 5. 4. / 18.30 h

Uměleckoprůmyslové muzeum

TAK MLUVÍME MY

Prvním známým představitelem koktavosti byl Démostenés, nejslavnějším zas král Jiří VI. Režisér Michael Turner vyrůstal v rodině, kde byli koktavostí postiženi oba rodiče, bratr i dědeček. Intimní portrét o lidech, kterým narušená komunikační schopnost formovala cestu životem.

pátek 1. 4. / 18.00 h80 min

Bajkazyl

pondělí 4. 4. / 18.30 h

Uměleckoprůmyslové muzeum

NEMUSÍŠ S LÁSKOU, STAČÍ S CITEM

Téma sexuality a intimity handicapovaných osob. Jejich možnosti v oblasti rodičovství. Jsou v dnešní společnosti stále tabu? Prozradí dokument natočený v produkci občanského sdružení Inventura, které se snaží integrovat handicapované do společnosti podporováním jejich umělecké činnosti.

středa 30. 3. / 18.00 h52 min

Kino Art (debata se Zuzanou Durajovou, právnickou Ligy lidských práv)

sobota 2. 4. / 18.00 h

Kino Art
(Filmový maraton)

MOJE TEPLÁ ČÍNSKÁ SVATBA

Homosexualita byla v Číně legalizována v roce 1997, ovšem za mentální poruchu byla považována až do roku 2001. Společnosti vyžadovaná povinnost řádného sňatku a zplodění potomka nutí jednotlivce i jejich okolí k životu ve lži, navíc rozvíjí nelegální obchod s adopcí.

úterý 29. 3. / 18.30 h72 min

Kabinet Múz
(pouze s angl. titulky, debata viz níže)

pondělí 4. 4. / 18.00 h

Studio Paradox (debata s religio-
nistou a etnologem Pavlem Šinde-
lářem a Matúšem Slamkou, spolu-
pracovníkem na fest. Mezipatra)

TĚMĚŘ SVATÝ

Ušlechtilý pastor z Doněcké oblasti Ukrajiny se snaží o nápravu světa tím, že pomáhá drogově závislým a sociálně znevýhodněným. Jeho morální boj však přeruší válka. Režisér Steve Hoover získal za svůj minulý počín Blood Brother Velkou cenu poroty na festivalu v Sundance.

pátek 1. 4. / 20.30 h96 min

Univerzitní kino Scala

FESTIVAL NEWS

ONE WORLD 2016

International Human Rights
Documentary Film Festival

29. 3. – 5. 4. BRNO

CINEMA ART | UNIVERSITY CINEMA SCALA | MUSEUM OF APPLIED ARTS | BAJKAZYL | STUDIO PARADOX | KABINET MÚZ

www.oneworld.cz/brno

THE TRIALS OF SPRING

It is probably hard to imagine a worse scenario for seeking your fundamental human rights than one in which you're wearing a veil on your 24-year-old female Egyptian head in 2011. If you still dare to do it, pulling the afore-mentioned garment off is the first in a line of other gruesome insults in which the military continues shouting you down during the crackdown.

REVIEW This is why the stories of female contribution to the Arab Spring do not deserve to be ignored. The Trials of Spring portrays three Egyptian women showing them as they really are – intellectually sophisticated and outspoken individuals willing to talk with passion about their experience to make themselves finally visible and recognized.

Among those presented are another two outspoken and stubborn protesters (the eloquent feminist Mariam Kirolos and Khadiga 'Moma K' Kirolos), however, the documentary mainly focuses on chronicling how Hend Nafea's idea of self-realization through protesting against the regime ended up as a painful Odyssey from being molested for more than 17 hours after the Tahrir Square demonstrations to the betrayal from her family that 'welcomed' her with a house arrest. Although we see her bursting in tears, Hend's positive attitude remains the same even when discussing the length of the sentence she is about to receive – while her lawyer

sits with nonchalance putting another red Marlboro in his mouth and promising to visit her in the prison she is most likely to spend her youth in. The Trials of Spring doesn't romanticize the revolution, nor does it hide the scenes of brutal violence reflecting the cruel realism of the Arab Spring. It shows how the female body and the gender-specific assaults with nonsense such as 'virginity tests' are used to keep women obedient in a country where groping is considered to be normal and unavoidable. It shows how imprisonment is still the only way the regime is able to deal with human rights advocates, rather than with those responsible for making their heads resemble mummies covered with bandages.

Maja Vusilović

THE TRIALS OF SPRING

Gini Reticker, USA, 2015, 80 min

Wednesday 30. 3. / 18:00
Univerzitní kino Scala

Sunday 3. 4. / 18:30
Kabinet Múz

LOOKING FOR A HOME AT ONE WORLD FILM FESTIVAL

Is it the porridge you're eating every morning on the freshly ironed tablecloth while the tips of your toes gently touch the polished parquet that gives you the feeling of belonging?

Even advertisements promise they will make us feel at home, at the same time leaving us clueless about what that statement really stands for.

Home. It's an unlikely thing for us to recognize it as something that may not qualify as exactly real until we finally bring it to mind by missing it. It suddenly appears as a clearly-unpackable, unattachable-to-key-fobs, address-less something.

Continuing in the everyday ritual of following current affairs to face how the endless longing for insignia and national anthems continually ends up in turmoil might become depressing. But alongside our possessions, we still have our moral obligations.

So are we really ready to greet others the same way as we expect to be greeted in our own homes? Because they're not anything new, these questions have an extra attraction.

Feel free to think about them while leaning back against the movie theatre seats at this year's One World Film Festival.

Maja Vusilović

FILM TIPS

THE BABUSHKAS OF CHERNOBYL

Would you break the law only to grow vegetables on the most unhealthy place on Earth? In spite of the radiation, some people still seem to do it.

Sunday 3. 4. / 21:00
Kabinet Múz

72 min

OUT OF FASHION

How to stay guiltlessly trendy if the production of your jeans uses as much water as your family does in one month? It seems like Reet Aus has found the key.

Saturday 2. 4. / 21:00
Kabinet Múz

58 min

ALICE CARES

She's got long eyelashes, smooth skin, a mellow voice and won't interrupt you when you open up to her. Would you still mind if your future caregiver doesn't have vital organs?

Tuesday 5. 4. / 18:30
Kabinet Múz

80 min

MY JIHAD

Try to convince your fellow teenage citizens that joining the jihadi radicalization program might not be the most benign fashion they could choose to follow.

Thursday 31. 3. / 21:00
Kabinet Múz

52 min

TICKETS

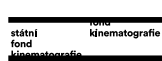
There are three ways to buy a ticket for a certain day:

Internet advance sale:
<http://vstupenkybrno.jedensvet.cz>

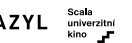
Advance sale at the ticket office in the House of the Lords of Lipá (Dům pánů z Lipé), nám. Svobody 17.

Monday – Friday 8:00 – 20:00,
weekends 9:00 – 16:00.

At the screening place:
one hour before the due time of the screening.

ZA PODPORU FESTIVALU JEDEN SVĚT V BRNĚ DĚKUJEME TĚMTO FIRMÁM A SPOLEČNOSTEM:

Festivalové noviny / 7. ročník / Festival dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět / 29. březen 2016 / Šéfredaktorka: Lucie Pokorná / Redakce: Hana Oherová, Irena Pajerová, Kateřina Petrášová, Michael Škvrňák, Magdaléna Vaculčíaková, Maja Vusilović / Fotografie: archiv festivalu / Korektury: Lucie Pokorná, Duncan Hendy / Grafika a sazba: pavelrichter.eu / Náklad: 2 000 ks

VÍCE ČLÁNKŮ, RECENZÍ A NOVINEK NAJDETE NA WEBU WWW.JEDENSVET.CZ/BRNO